

РЕШЕНИЕ

№ 127

гр. Плевен, 11.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ЕКАТЕРИНА Т. ГЕОРГИЕВА-ПАНОВА

Членове: МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ
ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ

при участието на секретаря ЙОВКА СТ. КЕРЕНСКА
като разгледа докладваното от ЕКАТЕРИНА Т. ГЕОРГИЕВА-ПАНОВА
Въззивно гражданско дело № 20214400500947 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. От ГПК .

С решение № 601 от 22.06.2021 г по гр. дело №4582/2020г по описа на РС – Плевен състав на същия съд е ПРИЗНАЛ ЗА УСТАНОВЕНО НА ОСНОВАНИЕ чл.422, ал.1 вр.чл.415, ал.1, т.1 от ГПК, че О.П.П., ЕГН *****, от гр.Плевен, ***** ДЪЛЖИ НА „Теленор България“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.София, *****, чрез адв.Н.Ш. от САК сумата от 249,60 лева, представляващи абонаментна такса и използвани услуги, начислени във фактура № 7268815954/18,02,2018 г. за периода 18,01,2018 г. до 17,02,2018 г., абонаментна такса и използвани услуги, начислени във фактура №7270175636/18,03,2018 г. за периода 18,02,2018 г. до 17,03,2018 г. и абонаментна такса, начислена във фактура №7271531587/18,04,2018 г. за периода 18,03,2018 г. до 17,04,2018 г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на заявлението по чл.410 от ГПК – 08,04,2020 г., до окончателното изплащане на сумите, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д.№1597/2020 г. на ПлРС.

Съдът се е произнесъл и по въпроса за разноските.

Въззивна жалба срещу решението е постъпила от О.П., в която се възражава, че решението е незаконосъобразно. Възражава се, че не е допустимо превръщането на срочен договор в безсрочен без съгласие на абоната. Според въззивницата мобилният оператор не е отчел промоционални 900 минути и 1800 МВ интернет, които следва да се запазят след изтичане на срока на договора. Претендира се отмяна на постановеното решение и постановяване на друго, с което да се отхвърли предявения иск в предявения размер.

Въззиваемата страна оспорва жалбата като неоснователна и възражава, че РС е обсъдил всички обстоятелства по делото и е постановил правилно и законосъобразно решение. Твърди се, че след изтичане на срока на споразумението с другата страна стандартните такси са начислявани в съответствие с уговорения в споразумението стандартен абонаментен план. Твърди се, че не се иска съгласие на абоната за превръщането на срочния договор в безсрочен при същите условия, а абонатът не е представил уведомление, че иска прекратяване на услугите. Абонатът е продължил да ползва мобилните услуги и след изтичане на срока на споразумението и дори е заплатил суми по фактури, издадени след изтичане на този срок. Твърди се, че в споразумението с абоната са описани всички условия като изрично е посочено кое е включено в стандартния план и кои услуги са промоционални. Претендира се потвърждаване на атакуваното решение на РС.

Въззивният съд, като обсъди оплакванията в жалбата, взе предвид направените доводи, прецени събраните доказателства и се съобрази със законовите изисквания, намира за установено следното:

ЖАЛБАТА е ДОПУСТИМА, НО Е НЕОСНОВАТЕЛНА

РС е приел, че от представения като писмено доказателство / в ч.гр.д.№1597/2020 г. на ПлРС/ договор за мобилни услуги от 13,01,2014 г., се установява, че между ищцовото дружество, от една страна, и ответницата от друга, като потребител, е сключен двугодишен договор с условия за избран абонаментен план както следва: GLOBUL Web & Talk 13 ,9 9 лева, предпочетен номер +*****, дата на издаване на фактура – осемнадесето число на месеца. От приетото по делото Допълнително споразумение към

договор за мобилни услуги от 05,12,2015 г. Е било видно, че между Теленор България ЕАД и О.П. се сключва ново двугодишно споразумение за предпочетен номер +***** с абонаментен план Резерв Стандарт 19,99 Коледа 2015, което включва 300 минути и 2400 МВ мобилен интернет, както и това, че потребителят получава мобилно устройство Alcatel One Touch Idol 3 5.5 Gold. В т.6 от споразумението е упоменато, че след изтичане на двугодишния срок, считано от 05,12,2017 г., то се превръща в безсрочно при стандартните условия на избрания абонаментен план и може да бъде прекратено по всяко време от действието му. За задълженията по това споразумение са издадени фактури, които са били предмет на проверка от назначената по делото съдебно-техническа експертиза. Според заключението на същата, дължимите суми за потребени мобилни услуги по представените фактури от 18,01,2018 г. до 17,03,2018 г. са в размер на 249,60 лева, като тези суми са начислени вследствие превишаване на изговорените минути и изразходените мегабайти мобилен интернет. Подробно са представени надвишените минути и мегабайти, а те са както следва: за месец януари 2018 г. - 158,86 мегабайта мобилен интернет, 211 минути към други национални мобилни мрежи, 440 минути към Теленор; за месец февруари 2018 г. - 5 минути разговори към "Грижа за клиента"; за месец март няма надвишени минути или мегабайти.

При така установената фактическа обстановка, съдът е приел от правна страна следното: Искът, предявен по реда на чл.422 от ГПК, с правно основание чл.415, ал.1 от ГПК и цена 249,60 лева, е положителен установителен иск за установяване на вземане на кредитора срещу длъжника, за което е издадена Заповед за изпълнение по чл.410 ГПК. Искът по чл.422 от ГПК е специален и той има ограничен предмет - само до установяване съществуването на изискуемо вземане по издадена Заповед за изпълнение към момента на приключване на съдебното дирене. По допустимостта на това производство в тежест на ищеца е да докаже наличието на правен интерес от предявяване на иска. По принцип, за да съществува интерес от установителен иск, е достатъчно да се оспорва претендирано от ищеца право или да се претендира отричано от него право. Правният интерес, в хипотезата на иск по чл.422 от ГПК е абсолютна процесуална предпоставка, за която съдът следи служебно и ако същата не е налице, предявеният иск е недопустим. В този смисъл специални положителни обстоятелства обосноваващи правния

интерес от предявяване на установителен иск по чл.422 от ГПК са: 1/издадена заповед за изпълнение; 2/подадено в двуседмичен срок от връчването на заповедта за изпълнение възражение по чл.414, ал.2 от ГПК от длъжника или връчване за заповедта за изпълнение на длъжника при условията на чл.47, ал.5 от ГПК /чрез залепване на уведомление/; 3/спазване на срока за предявяване на установителния иск за съществуване на вземането по чл. 415, ал. 1 ГПК. В случая правния интерес от предявяване на иска ищецът обосновава с приложения по заповедното производство /ЧГД № 1597/2020 г., по описа на РС Плевен/, документи. Съдът е извършил служебна проверка като е констатирал, че по издадената Заповед №946/14,05,2020 г., по описа на ПлРС, за изпълнение на парично задължение, длъжникът е подал, по реда на чл.414, ал.1 от ГПК, възражение рег. № 16957/03,08,2020 г. и заповедният съд е дал възможност на заявителя да подаде иск по чл.422, ал.1 вр.чл.415 от ГПК, който е предявен в едномесечния срок по чл.415, ал.1 от ГПК. С предявеният иск се цели установяване съществуване в полза на ищеца на паричното вземане, като предметът на настоящото исково производство е обусловен от издадената Заповед №946/14,05,2020 г., по описа на ПлРС, за изпълнение на парично задължение. Като особен иск, протичащ след като се е развило друго, „проверовъчно” производство, искът по чл.422, ал.1 вр.чл.415 от ГПК се характеризира, освен със специфичните изисквания за допустимост, така и с особености, които са обусловени именно от протеклото заповедно производство и като специален установителен иск е необходимо наличието на допълнителни, специални, абсолютни, положителни предпоставки за допустимост. Една от тези предпоставки е да има идентичност между заповедното и исковото производство, като съвпадение е нужно, както от субективна, така и от обективна страна, при което цената на иска, следва да съответства на размера на „вземането“ по смисъла на чл.410 от ГПК, за което заявителят – ищец е получил Заповед за изпълнение. В процесният случай съдът е установил, че е налице пълен идентитет, както субективен, така и от обективна страна между цената на предявеният иск, която е за сумата от 249,60 лева и размерът на вземането, за което в заповедното производство заявителят - ищец е получил Заповед № 946/14,05,2020 г., по описа на ПлРС, за изпълнение на парично задължение, в частта относно сумата 249,60 лева, по Допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер +*******, през периода 18,01,2018 г. до 17,04,2018 г.

Ето защо установителният иск по реда на чл.422, ал.1 вр.чл.415 от ГПК, е допустим. Твърдението на ответната страна, че допълнителното споразумение е било прекратено с изтичане на неговия срок на 05,12,2017 г. е неоснователно, според РС, тъй като в условията на споразумението изрично е упоменато, че след изтичане на срока то се превръща в безсрочно при стандартните условия на избрания абонаментен план, както е и в процесния случай. В представените фактури и подробни отчети се вижда, че след изтичане срока на споразумението продължават да действат същите условия, абонаментните такси са начислявани съгласно уговорения абонаментен план "Резерв Стандарт 19,99". Ответната страна няма право на възражение относно продължаването на споразумението след изтеклия срок, тъй като тя е продължила да се ползва от мобилните услуги на оператора, както е видно от представените справки за извършени плащания /по двете фактури, издадени на 18,12,2017 г. и на 18,01,2018 г./, което недвусмислено показва желанието на потребителя да продължи да ползва услугите по споразумението. Ответницата пред РС – Плевен прави още възражение за нищожност на клаузата от споразумението, съгласно която след изтичането на срока на споразумението, то се превръща в безсрочно при стандартните условия на абонаментния план. Възражението за нищожност е неоснователно, защото цитираната разпоредба е в унисон с разпоредбата на чл.229а от ЗЕС, съгласно която при изтичането на срока на договор за мобилни услуги, той се преобразува автоматично в безсрочен при същите условия. Също така потребителят може да прекрати договора по всяко време с едномесечно предизвестие, като заплати дължимите суми за използваните услуги. Такова предизвестие за прекратяване на споразумението с предпочетен номер +***** ответната страна не представя в настоящото производство. На основание гореизложеното, съдът е приел, че предявеният иск с правно основание чл.422, вр.чл.415, ал.1, т.1 от ГПК е основателен и следва да бъде уважен за сумата от 249,60 лева за периода 18,01,2018 г. – 17,04,2018г

РЕШЕНИЕТО на Плевенски районен съд е законосъобразно и правилно

РС е изложил мотиви, които се споделят от въззивната инстанция и не следва да се преповтарят във вида, в който са изложени. На възражението за нищожност на клауза от споразумението между страните е отговорено изчерпателно от РС – Плевен. Съгласно споразумението не е необходимо

изрично уведомление за продължаване на същото, а е необходимо такова в случай, че абонатът не желае това. В този смисъл нито една от страните не е твърдяла, че е налице някакво уведомление.

Пред въззивната инстанция не са представени доказателства, които да мотивират извод, различен от този на РС – Плевен.

Предвид гореизложеното следва да се потвърди решението на ПлРС като правилно и законосъобразно. При този изход на делото следва да се осъди въззивницата да заплати разноски на другата страна в размер на 300 лв съобразно представения списък на разноските и с оглед представеното пълномощно и договор за правна защита и съдействие.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА РЕШЕНИЕ №601 от 22.06.2021 г по гр. дело №4582/2020г на Плевенски районен съд КАТО ПРАВИЛНО И ЗАКОНОСЪОБРАЗНО

ОСЪЖДА О.П.П., ЕГН *****, от гр.Плевен, ***** ДА ЗАПЛАТИ НА „Теленор България“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.София, ***** деловодни разноски за въззивната инстанция в размер на 300 лв

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____